

REMÉNY

Az évezred első évtizedének végén, (vagy a második kezdetén?) Pál apostolnak az első Korinthusi levél 13-ik részében, közismerten a szeretet himnuszában megfogalmazott 3 fogalom közül, a második, a remény foglalkoztat. Gondolataimba tolakszik a remény, a reménység, a mi életünknek ez az édes szép tündére.

Milyen volna az életem remény nélkül? Milyen volna az emberi élet remény nélkül? Mit érne ez az egész földi élet remény nélkül?

Hát bizony nyomorult, sivár lenne. Kietlen sötétség lenne lelkemben. Én szeretek remélni, mert szeretem és védeni akarom az én lelkemet. A reménység olyan a léleknek, mint a levegő, vagy a víz a testnek. Elpusztul a lélek az üde, tiszta, édes reménység nélkül, mint ahogy a test meghal az üde, tiszta levegő, vagy víz nélkül.

A remény, a reménység mindig jobb jövővel biztat bennünket. Megóv a csüggedéstől, és fénysugarat jelent az ismeretlen jövődőben. Munkára és tevékenységre késztet engem.

És ez a reménység nem afféle „Földiekkel játszó égi tünemény”, hanem az a szivárvány, amelyet Isten az özönvíz után, az emberiséggel való kibékülése jeleként feszített fel az égre. Biztatva az embert, hogy várjon jobb jövődőt, higgyen és bízson Őbenne. Az én reménységemben benne van az Istenbe vetett bizalmam. A református bibliaolvasó kalauz szerinti ez évi alapigénkben így mondja Pál apostol:

"... a reménység nem szégyenít meg" Róm.5,5

Tudom, hogy Isten jót készít nekem, jót készít nekünk! Ami nála már tiszta bizonyosság, az idelenn a földön csak édes reménység.

Soha ne hagyjon el ez az éltető remény!

(Dr. Molnár Klára)